

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph. D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph. D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Teplicích**,
sídlem Dlouhá 42, 415 01 Teplice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. 2311809/16/2514-00540-506160,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. 2311809/16/2514-00540-506160, kterým byla zamítnuta jeho námitka podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) ze dne 11. 10. 2016, doplněná dne 31. 10. 2016, 3. 11. 2016 a 14. 11. 2016, proti exekučním příkazům č. j. 2126299/16/2514-00540-506160 a č. j. 2126247/16/2514-00540-506160 ze dne 5. 10. 2016.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že v napadeném rozhodnutí je uvedena nezaplacená daň z nemovitosti z května 2016, ačkoli dle dokladu banky byla daň bankou včas poukázána na účet žalovaného. Přesto mu žalovaný vyměřil penále a úroky.
3. Žalovaný rovněž nereagoval na jeho odvolání, že žalovaný se svými chybami dopustil faktu, že žalobce donutil hrát úlohu tzv. bílého koně, ohledně čehož odkazoval na příložená podání, a to: „*Výzva k odstranění vad podání č. j. 2170256/16/2514-00540-506160 a č. j. 2182360/16/2514-50521-506611 doplnění*“ a „*Výzva k odstranění vad podání č. j. 2351562/16/2516-0540-506160 odpověď*“
4. Rovněž žalovanému vytkl, že jej nevyslechl k vysvětlení situace a že nové vedení žalovaného nikdy nevyhovělo jeho žádostem o možnosti vysvětlení. Namísto toho žalovaný zneužil situace, když žalobce onemocněl mozkovou mrtvicí, a hned po onemocnění mu bez vysvětlení poslal několik represivních rozhodnutí, proti kterým se nemohl bránit. Zabavil mu všechny prostředky, a tím mu znemožnil najmout advokáta. Vedoucí úředník věděl, že si žalobce nemůže ona rozhodnutí ani přečíst, natož aby se jim bránil. Byl např. měsíc hospitalizován.
5. V doplnění žaloby žalobce popsal okolnosti výběrového řízení na stavbu v Chuděřicích konaného v roce 1992, ve kterém zvítězila společnost Kousal a Přibík s. r. o., která v té době neměla účet u peněžního ústavu ani IČO, takže se zadavatel a dodavatel stavby dohodli, že práce budou účtovány přes fyzickou osobu a po obdržení IČO bude vše přeúčtováno na právnickou osobu. Nově nastoupivší jednatel s. r. o. však žádné přeúčtování nezařídil. Po provedení daňové kontroly v roce 1996 a bezúspěšném použití řádných i mimořádných opravných prostředků i soudních žalob se žalobce obrátil na Evropský soud pro lidská práva s žalobou o porušení lidských práv, kterou soud zaregistroval s tím, že o průběhu řízení nebude podávat žádné zprávy. Do dnešního dne o věci nerozhodl. Ředitel žalovaného Ing. Wolf si byl této situace vědom, a proto žalobci každoročně povoloval odložení splátek a příslušenství dokud soud nerozhodne.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření vysvětlil, že napadeným rozhodnutím zčásti vyřídil podání žalobce ze dne 11. 10. 2016, doplněné dne 31. 10. 2016, kterým se odvolával proti třem platebním výměrům č. j. 2052963/16/2514-50522-50609, č. j. 1978654/16/2514-50522-506019 a č. j. 1978604/16/2514-50522-506019 a proti exekučním příkazům č. j. 2126299/16/2514-00540-506160 a č. j. 2126247/16/2514-00540-506160. Odvolání je přípustné pouze u platebních výměrů; ohledně nich žalovaný odvolání postoupil nadřízenému orgánu. Ve vztahu k exekučním příkazům žalovaný podání posoudil jako námitku podle § 159 daňového řádu. Oba exekuční příkazy obsahují shodné nedoplatky na dani z nemovitých věcí, která byla stanovena na základě dílčího daňového přiznání ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 13. 5. 2013, a penále na dani z přidané hodnoty, které byla stanoveno platebními výměry č. j. 142616/02/210911/6454, č. j. 142618/02/210911/6454 a č. j. 142619/02/210911/6454 ze dne 20. 12. 2002, č. j. 250900/12/210912501138 ze dne 4. 12. 2012, č. j. 250895/12/210912501138 a č. j. 250878/12/210912501138 ze dne 3. 12. 2012.

7. Ohledně námitky žalobce týkající se úlohy bílého koně žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. K tvrzené úhradě uvedl, že daňová povinnost ve výši 13 356 Kč byla částečně uhrazena co do částky 3 356 Kč platbou ze dne 22. 11. 2016 ve výši 13 357 Kč. Zbývající část platby byla použita na úhradu úroků z této daňové povinnosti vzniklých dle § 252 daňového řádu ve výši 273 Kč splatné dne 29. 7. 2016, 170 Kč splatné dne 31. 8. 2016, 154 Kč splatné dne 31. 9. 2016, 109 Kč splatné dne 31. 10. 2016; částka 9 295 Kč byla použita na úhradu daňové povinnosti splatné dne 30. 11. 2016 dle § 152 daňového řádu.
8. Žalovaný uvedl, že žalobce skutečně v minulosti jednal přímo s jeho bývalým ředitelem Ing. W., nebyl však o tom pořízen žádný protokol ani úřední záznam. V posledních čtyřech letech žalovaný neneviduje žádnou žádost žalobce o osobní jednání. O jeho onemocnění se dozvěděl z jeho podání ze dne 31. 10. 2016 z potvrzení ošetřující lékařky, ze kterého vyplývá, že žalobcův stav je vážný a je léčen ambulantně. Situaci, kdy daňový subjekt nemůže provádět jakékoli úkony vůči správci daně, lze řešit ustanovením zástupce podle § 25 daňového řádu.
9. Žalovaný nesouhlasil s rolí, kterou mu při líčení historie údajného sporu připisuje žalobce. Potvrzuje provedení daňové kontroly u žalobce v roce 1996, řízení o doměření daně z přidané hodnoty však jsou pravomocně uzavřena a nemají přímý vztah k nyní řešené věci. Žádostem o povolení splátek bylo v průběhu let 1996 až 2013 vyhověováno, nikoli však proto, že by žalovaný proti žalobci v minulosti vystupoval nezákonně. Poslední žádost o povolení splátek daně z přidané hodnoty doručenu dne 4. 11. 2015 žalovaný zamítl, což bylo aprobováno nadřízeným orgánem. Rozhodnutí o povolení splátek byly úkony, které přerušovaly promlčecí lhůtu, daňové nedoplatky včetně příslušenství jsou navíc zajištěny rozhodnutími o zřízení zástavního práva. O žalobě podané u Evropského soud pro lidská práva žalovaný ví, není to však podle něj důvodem, aby nevymáhal daňové nedoplatky.

Replika žalobce

10. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce nesouhlasně, neboť žalovaný neřeší podstatu věci, a sice likvidačně provedenou kontrolu v roce 1996. Přiložil své dopisy žalovanému, na které – zejm. na pasáž o příjmech a výdajích společnosti – plně odkázal. Domníval se, že soud by měl vyčkat rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a své rozhodnutí vydat v souladu s ním.

Posouzení věci soudem

11. Nejprve se soud zabýval tím, zda rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu je úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a lze jej tedy napadnout žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. V tomto ohledu soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3873/2019 a také na www.nssoud.cz, který se zabýval možnostmi obrany daňového subjektu proti exekučnímu příkazu. Dospěl přitom k závěru, podle kterého námitka podaná dle § 159 daňového řádu není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat, a že žalobou proti správnímu rozhodnutí lze napadnout jak přímo exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu.

12. Soud proto napadené rozhodnutí přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z předložené spisové dokumentace soud zjistil, že žalobce dne 11. 10. 2016 žalovanému doručil nedatované podání označené jako „Věc: 2052963/16/2514-50522-506019, 1978654/16/2514-50522-506019, 1978604/16/2514-50522-506019, 2126299/16/2514-00548-506168, 2126247/16/2514-00548-50619, Odvolání poddlužníka“. Toto podání odůvodnil tím, že nerozumí formulaci užitou v odůvodnění rozhodnutí – „*správce rozhodl tak jak rozhodl*“, dále tím, že není uvedena doba odložení splátek, úroky jsou vypočteny z doměrku daní, které zažaloval u Evropského soudu pro lidská práva, který dosud nerozhodl, a že žádný pracovník žalovaného s ním nejméně čtyři roky nemluvil, ač o to třikrát písemně žádal. Nedostal ani vyrozumění o tom, že jeho žádosti žalovanému přišly. Následně byl žalobce žalovaným vyzván k odstranění vad tohoto podání výzvou č. j. 2170256/16/2514-00540-506160, ve které jej žalovaný informoval o tom, že jeho podání ve vztahu k exekučním příkazům posoudil jako námitku proti úkonu správce daně při placení daně podle § 159 daňového řádu proti exekučním příkazům č. j. 2126299/16/2514-00540-506160 a č. j. 2126247/16/2514-00540-506160 ze dne 5. 10. 2016, a vyzval jej k uvedení důvodů, ve kterých spatřuje jejich nesprávnost nebo nezákonnost a označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu uvedeným v odvolání. Žalobce na výzvu reagoval nedatovaným podáním doručeným žalovanému dne 31. 10. 2016, ve kterém se však zabýval pouze platebními výměry. Dále byla součástí spisové dokumentace kopie listiny adresované žalobcem žalovanému a označená jako „*Výzva k odstranění vad podání č. j. 2170256/16/2514-00540-506160 a č. j. 2182360/16/2514-50521-506611 doplnění*“. Na této listině je rukou dopsáno datum 3. 11. 2016. Žalobce v tomto podání uvedl shodné námitky jako v doplnění žaloby s tím rozdílem, že zde uvedl, že o tom, že práce budou účtovány

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přes fyzickou osobu a po obdržení IČO bude vše přeúčtováno na právnickou osobu, měl na nátlak někoho zvenčí rozhodnout žalovaný. Žalobce také v tomto podání uvedl, že ohledně údajně nezaplacené daně z nemovitostí v květnu 2016 má potvrzení banky z 10. 5. 2016, že částka byla poukázána na účet žalovaného. K podání nebyly přiloženy žádné přílohy. Dále je ve spisové dokumentaci založeno nedatované podání žalobce doručené žalovanému dne 14. 11. 2016 a označené jako „Věc:Č.j.2126299/16/2514-00540-506160 z 5.10-2016-odvolání“, ve kterém žalobce namítá, že ČSSZ v Praze dne 7. 10. 2016 vydala rozhodnutí o strhávání částek z jeho starobního důchodu s výší stanovenou s přihlédnutím k jedné vyživované osobě. On však žije ve společné domácnosti s manželkou, takže nevymahatelná částka dle ČSSZ nesouhlasí.

16. Žalovaný dne 21. 12. 2016 vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl námitku žalobce ze dne 11. 10. 2016, doplněnou dne 31. 10. 2016, 3. 11. 2016 a 14. 11. 2016, proti exekučním příkazům č. j. 2126299/16/2514-00540-506160 a č. j. 2126247/16/2514-00540-506160 ze dne 5. 10. 2016. Žalovaný v úvodu odůvodnění vysvětlil, že podání žalovaného posoudil v části týkající se platebních výměrů jako odvolání a v části týkající se exekučních příkazů jako námitku při placení daní podle § 159 daňového řádu. Jde-li o žalobní námitku, podle které se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobce, podle kterého jej právě on přinutil hrát roli tzv. bílého koně a je tudíž jedním z hlavních viníků jeho situace, žalovaný podrobně rozebral a shrnul, že všechna daňová řízení týkající se daňových nedoplatků, které byly stanoveny v návaznosti na provedenou daňovou kontrolou, byla pravomocně ukončena, aniž by došlo ke změně výše předmětných daňových nedoplatků a příslušenství daně.
17. K tvrzené úhradě daně z nemovitosti prostřednictvím banky v květnu 2016 žalovaný uvedl, že splatná daňová povinnost žalobci vznikla dne 31. 5. 2016 ve výši 13 356 Kč a dne 30. 11. 2016 ve výši 13 357 Kč. Na osobní daňový účet žalobce byla v roce 2016 od žalobce připsána pouze částka 13 357 Kč dne 22. 11. 2016 prostřednictvím České pošty, s. p. Z ní byla částka 3 356 Kč použita na daňovou povinnost splatnou 31. 5. 2016, zbývající část platby byla použita na úhradu úroků k této daňové povinnosti ve výši 273 Kč splatné dne 29. 7. 2016, 170 Kč splatné dne 31. 8. 2016, 154 Kč splatné dne 31. 9. 2016, 109 Kč splatné dne 31. 10. 2016; částka 9 295 Kč byla použita na úhradu daňové povinnosti splatné dne 30. 11. 2016.
18. Z pohledu těchto včas uplatněných žalobních námitek, ve kterých žalobce žalovanému vytýkal nedostatečné vypořádání se s jím uplatněnými námitkami, soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, neboť žalovaný na námitky žalovaného v napadeném rozhodnutí konkrétně a srozumitelně reagoval způsobem, ze kterého je zřejmé, proč je nepovažuje za důvodné.
19. Žalobce dále namítal pochybení žalovaného, které mělo spočívat v tom, že jej nevyslechl k vysvětlení situace a nikdy nevyhověl jeho žádostem o možnost vysvětlení. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí i vyjádření k žalobě uvedl, že ve vymáhacím spise není v období čtyř let zpět evidována žádná písemná žádost žalobce o osobní jednání. Soud rovněž z předložené spisové dokumentace nezjistil, že by žalobce v posledních čtyřech letech před vydáním napadeného rozhodnutí podal písemnou žádost, kterou se domáhal osobního jednání se žalovaným. Ze spisové dokumentace nebyly zjištěny žádné okolnosti svědčící ve prospěch toho, že by snad ve věci vydání exekučních příkazů bylo osobní jednání se žalobcem nutné. Žalobce se mohl vyjadřovat a také se vyjadřoval v průběhu exekučního řízení písemně a není zřejmé, jaký přínos by mělo mít jeho osobní slyšení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soud proto v namítaném neseznal porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

20. V žalobě žalobce rovněž namítal, že žalovaný zneužil situace, kdy žalobce onemocněl mozkovou mrtvicí. Soud z listin založených ve spisové dokumentaci zjistil, že žalobce prodělanou mozkovou mrtvicí a hospitalizaci zmiňuje poprvé v podání doručeném žalovanému dne 11. 10. 2016, ve kterém uvádí, že platební a exekuční příkazy obdržel v době své hospitalizace. Z doručenek od exekučních příkazů však vyplývá, že je převzal na adrese svého bydliště, na což poukazuje i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Dále žalobce v souvislosti se svým zdravotním stavem již pouze v tomto podání a podání doručením dne 31. 10. 2016 zmiňuje, že exekuční příkazy a platební výměry obsahují výpočty, které nepochopil, když je dostal v době mozkové mrtvice a když v nich jsou např. výpočty úroků za doby, kdy mu bylo odsouhlaseno posečkání platby nebo již promlčené úroky, a žádá vysvětlení. Z obsahu podání žalobce je zřejmé, že žalobce se úkonům žalovaného aktivně bránil a přiměřeným způsobem reagoval na jeho úkony jako byla např. výzva k odstranění vad podání. Uvedl-li, že nepochopil „výpočty úroků“, je z jeho vzápětí následujících věcných námitek zřejmé, že důvody, pro které jsou úroky (resp. spíše penále) požadovány (pozn. soudu – exekuční příkazy totiž ani žádné výpočty úroků neobsahují) pochopil, nepovažuje je však s ohledem na domnělé promlčení nebo účinky posečkání za správné.
21. Žalobce si nezvolil zmocněnce, který by jej v řízení zastupoval, ani žalovaného nepožádal o ustanovení zástupce. Z obsahu podání žalobce, který přiměřeně reagoval na úkony žalovaného, nijak nevyplývá, že k ustanovení zástupce měl žalovaný přistoupit i bez návrhu. Námitky v tom smyslu, že žalovaný měl zneužít nepříznivého zdravotního stavu žalobce, zabavit mu všechny prostředky a znemožnit najmout si advokáta, je proto třeba odmítnout jako nepodložené.
22. Soud se dále zabýval namítanou nezákonností napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 176 zákona daňového řádu obsahuje výčet exekučních titulů, mezi nimiž je i výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní. Tak tomu bylo i v případě exekučních příkazů č. j. 2126299/16/2514-00540-506160 a č. j. 2126247/16/2514-00540-506160 ze dne 5. 10. 2016, ve kterých byl exekučním titulem výkaz nedoplatků č. j. 2126248/16/2514-00540-506160 sestavený ke dni 3. 10. 2016. Výkaz nedoplatků je veřejnou listinou, kterou sestavuje správce daně na základě údajů evidence daní, není rozhodnutím, ale pouze vnitřním dokladem správce daně, proti němuž nejsou přípustné opravné prostředky. Vzhledem k absenci opravných prostředků judikatura (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 25. 2. 2016, č. j. 9 Afs 52/2015-59, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3455/2016, nebo ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017-40, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3825/2019, oba dostupné na www.nssoud.cz) připouští, že i v exekučním řízení lze namítat věcnou nesprávnost výkazu nedoplatků.
23. Z uvedené judikatury podle tohoto soudu vyplývá, že věcnou správnost výkazu nedoplatků může posoudit i soud v rámci žaloby proti exekučnímu příkazu, resp. proti rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu, avšak jen v případě, kdy je věcná správnost takového výkazu nedoplatků žalobcem zpochybněna způsobem, který umožňuje přezkum věcné správnosti výkazu nedoplatků provést.
24. Náležitosti výkazu nedoplatků vymezuje § 176 odst. 2 daňového řádu. Ten stanoví, že výkaz nedoplatků musí obsahovat: označení správce daně, který výkaz nedoplatků vydal, číslo jednací, označení daňového subjektu, který neuhradil nedoplatek, údaje o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednotlivých nedoplatcích, podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka, potvrzení o vykonatelnosti a den, k němuž je výkaz nedoplatků sestaven. Soud konstatuje, že žalobce ve vztahu k výkazu nedoplatků, na jehož základě byly dne 5. 10. 2016 vydány exekuční příkazy č. j. 2126299/16/2514-00540-506160 a č. j. 2126247/16/2514-00540-506160, nenamítl žádný nedostatek jeho zákonných náležitostí, resp. to neučinil způsobem, který by umožnil provést přezkum věcné správnosti uvedeného výkazu nedoplatků. Jde-li prvně o jeho neurčité tvrzení v žalobě, podle kterého jej žalovaný „donutil brát úlohu tzv. bílého koně“, nelze z něj ani po doplnění žaloby dovodit nic jiného, než že žalobce nesouhlasí s výší jemu vyměřených daní, nikoli však jakoukoli námitku týkající se výkazu nedoplatků. Výši daně předepsané na základě těchto platebních výměrů nelze v exekučním řízení ani následném řízení před soudem jakkoli přezkoumávat. Nedostatek vykonatelnosti platebních výměrů, z nichž výkaz nedoplatků vychází, žalobce nenamítl – naopak v doplnění žaloby výslovně uvedl, že „použil všech řádných i mimořádných opravných prostředků i soudcích žalob vše bez úspěšně“.

25. Jde-li pak o námitku žalobce o „včasné“ úhradě daně z nemovitosti z května 2016, ani toto tvrzení není schopno zpochybnit věcnou správnost výkazu nedoplatků v části týkající se nedoplatku na dani z nemovitostí a úroku z ní, a to z toho důvodu, že žalobce (na rozdíl např. od stěžovatele ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017-40, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3825/2019 a dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém žalobce doložil výpisy z banky o odepsání tvrzených plateb na úhradu daně) tuto úhradu neprokázal.
26. K tomu soud v návaznosti na shora uvedené opakuje, že žalobou se mohl zabývat pouze v rámci žalobních námitek. Žalobce namítl žalovaným ve výkazu nedoplatků nezohledněnou úhradu na daň z nemovitosti provedenou v květnu 2016. Tuto úhradu však neprokázal, když setrval u pouhého obecného tvrzení (neuvedl výši ani označení údajné platby včetně např. označení účtu, z jakého ji měl poukázat na účet žalovaného) nepodloženého jakýmkoli důkazem. Naopak předmětem žaloby neučinil úhradu na daň z nemovitosti provedenou v listopadu 2016. Soud se proto touto úhradou nezabýval, zatímco námitku ohledně úhrady na daň z nemovitosti provedené v květnu 2016 posoudil jako nedůvodnou.
27. Soud pro úplnost dodává, že neshledal důvodným návrh žalobce na přerušení soudního řízení do doby rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, neboť žalobce jím údajně vedené řízení nijak nespecifikoval ani nevysvětlil jeho vztah k nyní řešené věci.
28. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.